

Čáp – jehelníček

Markéta Pražanová

Příběh objektu:

Jehelníček jsem zdělila po smrti mé babičky Jaroslavy Šimové (1929–2008), která ho dostala na přelomu 60. a 70. let darem od své mladší sestry. Babička vystudovala těsně po válce specializovanou dvouletou dívčí školu, tzv. rodinku. Hlavní náplní výuky bylo především naučit se dobře šít a vařit a také další činnosti související s chodem domácnosti. Takže babička trávila spoustu času u šicího stroje značky Veritas, který měla jako jedna z mála v našem městečku Pacov nikoliv šlapací, ale elektrický. Šila, pletla, háčkovala a vyšívala pro celou širokou rodinu, ale i na přivýdělek. Ve většině rodin se našel někdo, kdo uměl dobře ruční práce, protože od konce války až do roku 1989 bylo velmi náročné sehnat oděvy i bytový textil. Dětství jsem strávila pohledem na babičku, za jejíž hlavou se třepotaly prýmky a barevné stužky uložené v kapsářích, jejímaž rukama se posunovala látka a noha šlapala pedál rachotícího šicího stroje. A na rohu toho stroje stál čáp.

Čáp – jehelníček

Na výstavní popisce v muzeu (umění) bych objekt nazvala:

Pomocník každé švadleny – jehelníček Čáp

Věcné informace:

Jehelníček slouží nejen k ukládání jehel a špendlíků, ale na hlavu čápa lze umístit náprstek a do pítka srolovat krejčovský metr.

původ: není uveden

materiál: dřevo

vznik: 2. polovina 60. let 20. století

rozměry: výška 13 cm, šířka 7 cm, hloubka 5 cm

